

De filmmaker

Christian Schochow werd in 1978 geboren in Bergen op Rügen (het grootste eiland van Duitsland) en woont tegenwoordig in Berlijn. Hij zat al vanaf jongs af aan in de media. Als kind maakte hij diverse hoorspelen voor de radio en hij was op jonge leeftijd hoofdredacteur van het jongerenmagazine SHOT! Daarna werkte hij als presentator voor diverse omroepen en koos hij voor de regiestudie van de filmacademie van Baden-Württemberg. Hij maakte diverse tv-documentaires en korte films. *Die Unsichtbare* is zijn tweede bioscoopfilm. Net als zijn afstudeerfilm *Marta und der fliegende Großvater* en eerste speelfilm *Novemberkind* schreef hij het scenario van *Die Unsichtbare* met... zijn moeder! De inspiratie voor het verhaal van *Die Unsichtbare* vond hij in een ware gebeurtenis – een actrice die na de premièreavond nog zo in haar rol zat, dat ze na afloop een zelfmoordpoging deed. Dat er opvallende overeenkomsten tussen *Die Unsichtbare* en de Natalie Portman-balletfilm *Black Swan* zitten, is toeval. „Wij draaiden onze film vorig jaar zomer, en toen we klaar waren met de opnames kwam *Black Swan* uit. Ik ben toen bewust niet naar de bioscoop gegaan om hem te zien. Twee maanden geleden zag ik hem in het vliegtuig. De films hebben het onderwerp gemeenschappelijk, maar zijn ook totaal verschillend. Het grappige is wel dat ik een grote fan ben van regisseur Darren Aronofsky; *The Wrestler* is een van mijn lievelingsfilms,“ zegt Schochow er zelf over.

DIE UNSICHTBARE

Jonge actrice speelt de rol van haar leven**Het verhaal**

Josephine 'Fine' Lorenz is een jonge maar weinig opvallende actrice. Thuis heeft haar moeder voornamelijk oog voor het autistische zusje en op de toneelschool staat ze in de schaduw van haar klasgenoten. Als Fine plotseling dé hoofdrol in een theaterstuk van een gerenommeerde regisseur in de schoot geworpen krijgt, is de rest van de wereld dan ook net zo verbaasd als Fine zelf. Ook omdat haar sexy, uitdagende en hysterische personage van Camille in niets lijkt op Fine zelf. De regisseur neemt de onzekere actrice onder zijn hoede en begint haar mentaal te kneden. Dat levert op de planken grandioos acteerwerk op, maar voor Fine is niet altijd meer duidelijk waar haar rol ophoudt en het echte leven begint...

Method acting

Om een rol zo geloofwaardig mogelijk te spelen, hanteren acteurs diverse technieken. Een bekende is het zogenaamde method acting. Die techniek werd in de jaren vijftig van de vorige eeuw in Hollywood populair. Bij method acting put de acteur uit eigen persoonlijke ervaringen om zo de emotie op te roepen die de scène of de rol vereist. Het risico is wel dat als de camera's gestopt zijn met draaien, dat de method actor vaak nog gewoon in zijn rol zit, inclusief dat accent of zenuwtrekje. De legendarische Marlon Brando (hij wordt in *Die Unsichtbare* ook als voorbeeld genoemd) maakte method acting populair. Bekende acteurs die dezelfde techniek gebruiken zijn Robert De Niro (die vrat voor zijn rol als bokser in *Raging Bull* zevenentwintig kilo bij!) en Jack Nicholson, die van mening is dat er in heel Hollywood niemand rondloopt die meer van 'de method' gebruikt maakt dan hij. Van de jonge generatie zijn Christian Bale en Adrian Brody echte method-acteurs.

De kunst van acteren

Die Unsichtbare is een film over het geheim van de acteerkunst. Er zijn verschillende acteerstijlen – van heel overdreven tot natureel bijvoorbeeld. Het maakt daarnaast ook een groot verschil of een acteur in een toneelstuk staat of voor een filmcamera. In het eerste geval moet de acteerprestatie ook voor het publiek op de achterste rij nog zichtbaar zijn, voor film moet meestal veel meer ingetogen en subtiel. Als je er zo over nadent, dan is de rol die hoofdrolspeelster Stine Fischer Christensen niet bepaald gemakkelijk: een filmactrice die een toneelactrice speelt. Met haar indrukwekkende vertolking van Fine/Camille viel Stine al een aantal keren in de prijzen. Op het filmfestival van het Tsjechische Karlovy Vary werd ze uitgeroepen tot 'beste actrice' en op het New Yorkse Hamptons-festival kreeg ze een speciale juryonderscheiding in de categorie 'breakthrough performance'.

Opdracht vóór het bekijken van de films

“En...actie!”

Die Unsichtbare is een film die over de kunst en magie van het acteren gaat. Bekijk de volgende scène: <http://www.spiefilm.de/clips/14671-1/die-unsichtbare-filmausschnitt-1.html>. In deze scène zie je hoe de twee actrices reageren als de ene de felbegeerde hoofdrol krijgt, ten koste van de ander. Speel in een groepje van drie een eigen variatie op deze scène. Een van jullie speelt dus de winnaar die compleet uit zijn dak gaat, de ander de verliezer die afdruipt. De derde doet de camera (dat kan je mobieltje zijn). Als je geen apparatuur hebt, dan is de derde de regisseur die spelaanwijzingen geeft. Na de scène worden de rollen omgedraaid. Als de hele klas klaar is, worden alle filmpjes vertoond of scènes opgevoerd. Wie van jouw klasgenoten verdient een Oscar voor meest overtuigende acteerprestatie?

Opdracht na het bekijken van de films

Recensie

Lees onderstaande recensie van *Die Unsichtbare*. Ben je het eens met deze recensie? Welke belangrijke zaken blijven ongenoemd? Wat had jij erin gezet als jij de recensent was?

Blutegel an dünner Haut

Theater im Kino: Mit “Die Unsichtbare” inszenierte Christian Schwochow eine Zerreißprobe zwischen Rollenspiel und Selbstfindung. Sein ungemein eindringlicher Film markiert den ersten Höhepunkt im deutschsprachigen Festival-Programm.

Finchen wird sie genannt: zärtlich wie ein Baby. Fine heißt sie bei ihren Gefährten an der Schauspielschule: ein Kindername von verschwindender Kürze. Josefine nennt sie, gegen Ende des Films, sich selbst. Und man spürt: Da ist eine labile junge Frau über sich hinausgewachsen und zum ersten Mal stark.

Doch bis dahin vergehen, lebenskräftezehrend, vier grausame Monate. “Ob du auf der Bühne schläfst oder spielst, bedeutet keinen Unterschied: Man sieht dich einfach nicht”, schimpft der Hochschulchef ihr ins Gesicht. Fine ist “*Die Unsichtbare*” in Christian Schwochows gleichnamigem Film: eine Künstlerin der leisesten Art, von ihrem ziemlich erbärmlichen richtigen Leben derart erdrückt, dass sie es nicht schafft, im Rampenlicht ein Jemand zu sein. “Einen Schaden” habe sie, sagt sie einmal von sich - und dies Manko, nicht ihre Bühnenpräsenz, macht den Starregisseur Friedmann auf sie aufmerksam.

Für eine Staatstheaterproduktion besetzt er die Hauptrolle der nymphomanen Camille, einer “ausgehungerten Hyäne”, provokant gegen den Typ - mit dem geduckten, jungfräulichen Finchen. Die Auserwählte freilich will alles geben, um die Herausforderung zu bestehen; und sieht sich bald von Leben und Kunst gleichermaßen überfordert: von der Kleinlichkeit ihrer heimischen Kinderzimmerexistenz, von den Ansprüchen der schwerstbehinderten Schwester Jule, von der Gleichgültigkeit der zermürbten Mutter; und, zuerst und vor allem, von den nimmersatten Forderungen des zynisch-charismatischen Spielleiters. “Wie ein Blutegel” setzt er sich fest an Fines dünner Haut, um ihr die Seele auszusaugen. Indem er das Äußerste von ihr verlangt, bricht er ihr Innerstes beinahe entzwei.

